

OČI MÁ DÉMONY ZAVATÉ...

Drobný, šlachovitý démon podobný štírovi, ale s napůl lidským obličejem, mi vbodne žihadlo do pravého oka. Bulva praskne a po tváři mi začne stékat sliz. Příšerně to bolí, bezmocně řvu, ale to nejhorší má teprve přijít. Démon do prázdného důlku plivne. Aspoň nejdřív si myslím, že to jsou jen sliny, ale pak se v místech, kdy jsem předtím měl oko, začnou hemžit desítky nějakých titěrných *potvor*. Zmocňuje se mě zmatek a hrůza a do kosti kolem zničeného oka se zahryzávají zuby nebo snad spáry. Ať už jsou ty pidinestvůry cokoli, snaží se mi prodolovat do mozku.

„Pecko!“ zařve Beranabus a pokusí se mě odtáhnout, ale zmocnilo se mě šílenství a bolest, a tak se mu vytrhnu. Mrskám sebou, točím se jako káča, zběsile ječím. Démon zasadí další ránu a prorazí mi i levé oko. Pohlcuje mě tma. Jsem v pekle.

O věčnost později mě někdo sebere z místa, kde jsem padl, a někam mě táhne. Možná Beranabus nebo Grubbs, ale může to být i Lord Lítost. Nevím a nedbám. Soustředím se jen na tu slepou, pekelnou bolest.

Vymaním se tomu člověku nebo snad démonu a utíkám pryč od šílenství, jenže vrazím do něčeho tvrdého. Padnu, skučím a řvu, ale nepláču – taky čím, když už nemám oči? Ty bestie, co mi démon vplivl do očí, mi přežvykují mozek. Snažím se je odškrábnout prsty, ale bolest se tím jen zhorší.

Pak se mi do zničených důlků vžene magie. Ty potvory v mo-

jí hlavě vzplanou a zmizí. Bolest slábně. Blaženě si vzdychnu, svalím se a ztratím vědomí.

Zdá se mi o konci světa. Všechno se rozpadá na kusy a všichni hynou. Vesmír se kroutí a stáčí sám do sebe. V tom snu se vznáším jako volný duch, proplovám světelnými plochami. Nechápu, jak je bez očí vidím, ale je to tak. Jsou tu i ostatní – Grubbs, Beranabus a nějaká dívka. Skládám světelné skvrny k sobě a všichni plachtíme z jednoho okna do druhého. V poklidu. Bez bolesti. Je mi dobře. Jsem ve svém živlu. Vládce světla.

Možná je tohle ráj. To, že vytvářím nekonečný sled oken a procházím jimi. Věčná, překrásná kosmická světelná podívaná. To by mi stačilo. Cokoli je lepší než mučení, slepota a mikro-démoni prozírající se mi mozkem.

Ale ráj moc nevydrží. Nebyl to sen. Ta zkáza byla skutečná. Světlo hasne a já jsem zase zpátky na Zemi. Slepý jako dřív. Magie utlumila bolest, ta se ale dál někde vznáší a čeká na možnost zase po mně skočit. Ukazuje se, že ty potvory v mých očích byli červi.

Nemám čas panikařit a litovat se. Beranabus nám sdělí informaci s účinkem pumpy – cestovali jsme časem. Jsem součástí magické zbraně, Kah-gaše. Grubbs je jejím dalším dílem. Když jsme se spojili se třetí součástí, duchem jedné mrtvé dívky, odnesli jsme náš ke zkáze odsouzený svět do minulosti, aby nedošlo ke vpádu démonů. A teď musíme bojovat znovu, nebo to celé bylo k ničemu.

V jeskyni. Poslepu zápolím se Spinou, tím štířím démonem.

Napíchl jsem tu odpornou nestvůru na jeden stalagmit. Znovu a znovu do něj mlátím pěstmi. On se ale nečekaně rozpustí a já stojím v louži lepkavé krve a slepecky se mračím.

Později se dozvím, že mě o pomstu ošidila dívka jménem Bec, která se po šestnácti stovkách let vrátila k životu. To ona zahнала pána démonů zpátky do jeho odporné říše. Je hotovo.

Vracíme se do vesmíru Demonat. Grubbs jde s námi, ale Bec zůstává v lidském světě. Překvapí mě, že jí to Beranabus dovolí. Vždyť i ona je součástí Kah-gaše. Kdyby nás všechny spojil, mohl by ovládnout sílu prastaré zbraně a zničit Demonata. On se ale bojí. Kah-gaš se k tomu, že obrátí tok času, rozhodl sám od sebe. Beranabus netuší, jestli šlo o záměrný čin ze soucitu, anebo o náhodnou reakci. Nechce to uspěchat, protože má starost, aby se zbraň příště nepřidala k démonům a nevyhladila lidstvo.

Ve světě magie jsem silnější. Umrtním bolest a začnu si vytvářet nové oči. Nevím jistě, jestli to dokážu. Magie působí u každého jinak. Každý máme jiné schopnosti. Někdo umí nahradit končetinu nebo orgán, když o ně přijde. Jiní to neumějí. A nikdy to nevíte, dokud to nezkusíte.

Naštěstí jsem jedním z těch, kdo to dovedou. Stačí jen trocha rad od Beranaba a už si nechávám narůst dvě jiskřivé modré oči. Tvořím je z hloubky důlků ven, nejdřív opravuju přetátá nervová zakončení, ta spojím s rostoucími bulvami a ty nechám, aby vyplnily celé důlky.

Chvilí nechávám víčka zavřená, i když jsou oči už hotové; bojím se, že až je otevřu, stejně nebudu nic vidět. Skoro nedýchám, srdce mi rychle tluče, přemýšlím, jaké by bylo žít ve tmě. Horší trest si nedokážu představit.

Pak mi Beranabus dupne na nohu. Vyjeknu a rázem oči otevřu. Vztekle se na kouzelníka podívám a zvednu pěst, ale pak si všimnu, jak se mazaně usmívá. *Podíval* jsem se na něj.

„S těma zavřenýma očima jsi vypadal jako pitomec,“ zafuní Beranabus.

„Jsi hrubián,“ našpulím ústa, ale pak se samou úlevou rozesměju a obejmu ho. On se směje taky, ale Grubbs se k nám nepřidal. Ten kluk se na nás jen mračí. Přišel o bratra a musel opustit strýce a domov. Nemá náladu se jakkoli zabývat tím, jestli mi je dobře. Ale to je v pořádku. Já s ním teď zrovna taky nedokážu soucítit. Záleží mi jen na tom, že vidím. Užívám si svých nových očí, opájím se pohledy na svět démonů.

Jsem tak nadšený, že mi to dojde až za několik hodin. Vidím toho víc než předtím, moje nové oči mi otevřely celý svět divů, který pro mě předtím byl skrytý.

Odkáživa dokážu vidět ty světelné plochy, které jsou pro všechny ostatní neviditelné. Léta jsem si myslel, že to jsou jen výplody mojí fantazie. Že jsem nevysvětlitelně zešílel. Potom jsem zjistil, že patří do říše magie. Že mám jedinečné nadání. Dokážu skvrny ručně skládat dohromady, a tím vytvářet okna mezi vesmíry, a to rychleji než kdokoli jiný.

Používám své nadání k tomu, abych pomáhal Beranabovi zachránit svět před démony. Kouzelník už je na světě tisíce let a většinu z té doby hlídkuje ve vesmíru démonů a chrání lidstvo před těmi krutými, děsuplnými hordami. Démoni sice mají nekonečné vlastní galaxie, ale pořád touží přejít k nám – to proto, že děsně rádi vraždí lidi.

Beranabus jim v tom brání. Stará se, aby nevznikaly žádné chodby mezi světy, drží vojska démonů na uzdě, brání hromad-

ným přechodům. Já mu pomáhám. Díky mému daru můžeme svištět z jedné části vesmíru démonů do druhé a vystopujeme v podstatě každého démona, kterého najít chceme.

Myslel jsem si, že s novými očima možná už světla nebudu s to vidět, ale fungují v podstatě stejně jako ty staré. Pořád vidím různobarevné skvrny, a když pomyslím na nějaké konkrétní místo, osobu nebo věc, některá světla začnou blikat a já je dokážu poskládat a vytvořit okno. Dokonce to umím rychleji než předtím a moje moc na Zemi je větší, než kdy byla. Dřív jsem na vlastním světě skládal okna pracně, teď to dokážu svižně a snadno.

A navíc tu jsou další světla. Nejdřív jsem je měl za zrakový klam, myslel jsem si, že moje nové oči ještě nevidí dobře. Brzy mi ale došlo, že jsou skutečná a zásadně se liší od těch, která už tak dobře znám. Jsou menší, mění tvar i barvu. Ta obyčejná světla nikdy nemění velikost ani odstín, ale tyhle nové plošky se zvětšují a zmenšují a přecházejí od jedné barvy ke druhé. Růžový čtverec se může protáhnout v modrý trojúhelník, pak se zkroutit v oranžový osmiúhelník a tak dále.

A navíc se mihotají. Jejich okraje blikají jako defektní zářivky. Někdy po nich přejede takový záhyb, jako když po hladině rybníku běží vlna.

Tahle nová světla neumím ovládat. Když se snažím je přesouvat, ani si mě nevšimnou. A navíc přede mnou unikají, kdykoli se pokusím přiblížit příliš.

Není jich moc, nikdy se jich neukáže najednou víc než dvacet nebo třicet. Ale mám z nich těžkou hlavu. Něco mě na nich velice znepokojuje. Původně jsem si myslel, že mě na nich znervózňuje jen ta novost. Ale za několik týdnů, během nichž jsem se pokoušel je sehnat dohromady a spojit, ke mně světla začala šeptat.

Vím, že to je k smíchu. Světla nemůžou šeptat. Ale přísahám, že slyším, jak na mě nějaký hlas volá. Ze začátku to znělo jako statický šum, ale pak se to zaostřilo a bylo z toho jediné slovo, opakované pořád znovu a znovu. To jediné slovo ke mně světla šeptají od té doby neustále, tlumeně, potutelně, svůdně.
Pojď...